

H. Jensen: Jeg skal forudsikke den Bemærkning, at jeg agter at stemme for denne Lov, ikke fordi jeg anseer den for at indeholde noget særdeles stort Fremskridt i den Retning, hvori jeg ønsker disse Forhold udviklede, men fordi jeg føler mig overbevist om, deels at der ved den opfyldes et Ønske, som næres af en meget stor Deel af Befolkningen, og deels, fordi jeg ikke kan see, at den øvrige Deel af Befolkningen i allermindste Maade bliver forurettet ved, at dette Ønske opfyldes. Denne Bemærkning forudsikker jeg, for at man ikke skal misforstaae, hvad jeg iøvrigt kunde ønske at anføre i denne Sag. Det Første, der har paatrængt sig mig ved at høre de Udtalelser, der ere komne frem fra de ærede Medlemmer, som have forsvaret Lovudkastet, var en Erindring om en Forhandling, der fandt Sted her i Thinget for nogle Aar siden, da et lignende Lovforslag blev behandlet. Der fremkom da Udtalelser fra et daværende æret Medlem af Thinget, der hører til den samme kirkelige Anstualse som de ærede Forslagsstillere, og som dengang havde sit Sæde meget nær ved den Plads, hvor det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (P. Olsen) nu sidder, hvilke Udtalelser gif accurat i modsat Retning af, hvad vi nu hørte af det ærede Medlem, idet han sagde, at, hvis man ikke fik det da foreliggende Lovforslag sat igjennem, vilde man træde ud af Folkekirken. Dengang var Biskop Monrad Cultusminister, og han bemærkede dertil, at han nu saa tidt havde hørt denne Tale om at træde ud, naar man ikke fik sine Ønsker opfyldte, uden at han dog nogensinde havde seet et alvorligt Forsøg paa at gennemføre det, hvorfor han ikke strækkedes deraf, og naar jeg nu seer, at der fra den Side, fra hvilken dette Ønske dengang fremkom, er traadt op med en saa stor Overfor ikke at komme til at træde ud af Folkekirken, forekommer det mig, at det er en Bekræftelse af den Opfattelse af Forholdene, som Monrad dengang gjorde gjældende. — Der er et andet Punkt, som under Forhandlingerne her er kommet frem paa saa mange Maader, og skjøndt jeg villigt erkjender, at det ikke hører herhen, maa det dog, da det er kommet frem, og da det af de ærede Talere, som have berørt

det, er blevet omtalt paa en Maade, som aldeles afviger fra min Opfattelse af det, være mig tilladt ogsaa at gjøre min Mening gjældende i saa Henseende. Der er et Moment i dette Punkt, hvori jeg er enig, idet det nemlig forekommer mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (Høgsbro) havde Ret, naar han gjorde gjældende, at Virkedal er bleven affædiget af politiske Grunde; men iøvrigt kan jeg ikke give ham Ret i hans Opfattelse af hele denne Sag. Jeg kan ikke forstaae Andet, end at det, naar vi skulle have en Kirkeminister, og naar han i sin Opfattelse af Præsternes Virksomhed kommer i Strid med en enkelt Præst, nærmest maa være Ministeren, men ikke Præsten, der skal afgjøre Tvisten. Jeg kan godt forstaae, at en Præst, der er saa livligt interesseret i vor politiske Udvikling, som den nævnte, kan i sin kirkelige Virksomhed gjøre politiske Meninger gjældende; men jeg kan ikke forstaae, at nogen Kirkeminister, naar han gjør dem gjældende saaledes, som han, efter hvad der ligger offentligt for, maa antages at have gjort, navnlig efter den Maade, hvorpaa han læste Kirkebønnen fra Prædikestolen, skulde kunne forsvare at lade denne Mand blive i præsteligt Embede. Jeg gaaer altsaa ind paa den Opfattelse, at Virkedal er bleven affædiget af politiske Grunde, men jeg kan ikke gaae ind paa, at det skulde være steet med Urette.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (Høgsbro) kom idag frem med en Opfattelse, som jeg ofte har seet gjort gjældende af Mænd, som nærmest dele hans Anstualser i kirkelig Henseende, men som jeg anseer for saa urigtig, at jeg bør gjøre opmærksom paa det Urigtige deri. Han meente nemlig, at den Omstændighed, at vedkommende Sognepræst i Rhyelinge modtager Offer af den kirkealste Menighed, skulde være et Beviis for, at de Mænd, som offrede, vare Medlemmer af Folkekirken, men denne Opfattelse er aldeles urigtig. Det er en velbekjendt Sag, at Enhver, som udtræder af Folkekirken, skal, naar han ikke træder ind i noget anerkjendt Troessamfund og der betaler de personlige Ydelser, betale sit Offer eller, som det her i Byen kaldes, Præstepenge, og det gjøre Mange, uden at de paa